

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJE NA OPĆOJ AUDIJENCIJI

*Trg sv. Petra
Srijeda, 8. ožujka 2023.*

[[Multimedia](#)]

Strast za evangelizacijom: vjernikov apostolski žar. 6. Drugi vatikanski koncil: Evangelizacija kao služenje

Draga braćo i sestre, dobar dan!

U posljednjoj katehezi vidjeli smo da je u Jeruzalemu sazvan prvi „koncil“ u povijesti Crkve – koncil, poput Drugog vatikanskog – prvi koncil je sazvan u Jeruzalemu za pitanje vezano uz evangelizaciju, to jest navješćivanje Radosne vijesti nežidovima – držalo se da se samo Židovima trebalo donositi navještaj evanđelja. U 20. stoljeću Drugi vatikanski koncil predstavio je Crkvu kao hodočasnički Božji narod u vremenu i *misionarski po naravi* (usp. dekret *Ad gentes*, 2). Što to znači? Postoji kao neki most između prvog i posljednjeg koncila, u znaku evangelizacije, most čiji je graditelj Duh Sveti. Danas slušamo što nam govori Drugi vatikanski koncil kako bismo otkrili da je evangelizacija uvijek *crkvena služba*, nikad osamljena, nikad izolirana ili individualistička. Evangelizaciju se uvijek provodi *in ecclesia*, to jest u zajedništvu i bez vršenja prozelitizma zato što to nije evangelizacija.

Vjerovjesnik/ca, naime, uvijek prenosi ono što je on sam ili ona sama primio/la. To je prvi napisao sv. Pavao: evanđelje koje je on navješćivao, i koje su zajednice primile i u kojem su ostale postojane, isto je ono koje je i sam Apostol primio (usp. *1 Kor 15*, 1-3). Vjera se prima i vjera se prenosi. Taj crkveni dinamizam prenošenja Poruke obvezuje i jamči autentičnost kršćanskog

navještaja. Isti Pavao piše Galaćanima: „kad bismo vam mi, ili kad bi vam anđeo s neba navješćivao neko evanđelje mimo onoga koje vam mi navijestismo, neka je proklet“ (1, 8). Lijepo je to i to dobro pristaje uz mnoga shvaćanja koja su u modi...

Crkvena dimenzija evangelizacije predstavlja, stoga, kriterij za provjeru apostolskog žara. Nužna je ta provjera, zato što napast da bismo nastavili „sami“ uvijek vreba iz prikrajka, pogotovo kad put postane težak i kad osjećamo teret obveze. Jednako je opasna napast ići lakšim pseudocrkvenim putovima, prihvatiti svjetovnu logiku brojki i anketa, oslanjati se na snagu svojih zamisli, programâ, strukturâ, „odnosa koji su važni“. To ne ide, to može malo pomoći ali temeljna je snaga koju ti Duh daje da bi naviještao istinu Isusa Krista, da bi navješćivao evanđelje. Sve drugo je sporedno.

Braćo i sestre, dajmo se sad izravnije poučiti od Drugog vatikanskog koncila, ponovno čitajući neke brojeve dekreta *Ad gentes* (AG), dokumenta o misijskoj djelatnosti Crkve. Ti tekstovi Drugog vatikanskog sabora sačuvali su svu svoju vrijednost, pa i u našim složenim i pluralističkim okolnostima.

Prije svega, taj nas dokument, AG, poziva da razmotrimo ljubav Boga Oca, kao izvor koji nas „iz svoje preobilne i milosrdne dobrohotnosti slobodno stvara i osim toga milosrdno zove da s njime dijelimo zajedništvo u životu i slavi, tako da on – koji je tvorac svega – napokon bude ‘sve u svemu’ (1 Kor 15, 28) ostvarujući ujedno i svoju slavu i naše blaženstvo“ (br. 2). Taj je odlomak temeljan, zato što se u njemu kaže da Očeva ljubav ima kao primatelja *svakog čovjeka*. Božja ljubav nije samo za neku malu skupinu, ne... ona je za sve. Usadite dobro te riječi u pamet i srce: svi, svi, bez iznimke, tako kaže Gospodin. A ta ljubav prema svakom čovjeku je ljubav koja dopire do svakog muškarca i žene po poslanju Isusa, posrednika spasenja i našega Otkupitelja (usp. AG, 3), i po poslanju Duha Svetoga (usp. AG, 4) koji djeluje u svakome, i u krštenicima i u onima koji nisu primili krštenje. Duh Sveti je na djelu!

Koncil, k tome, podsjeća da je zadaća Crkve nastaviti Kristovo poslanje, koji je „poslan naviještati evanđelje siromasima. Stoga Crkva – nastavlja se u dekretu *Ad gentes* –, poticana Duhom Kristovim, treba koračati istim putem kojim je koračao sam Krist – naime, putem siromaštva, poslušna, služenja i žrtvovanja samoga sebe sve do smrti, iz koje je po svome uskrsnuću izišao kao pobjednik“ (AG, 5). Ako ostane vjerna tom „putu“, poslanje Crkve je „očitovanje, odnosno epifanija i ispunjavanje Božje odluke u svijetu i njegovoj povijesti“ (AG, 9).

Braćo i sestre, ove kratke natuknice pomažu nam također razumjeti crkveni smisao apostolskog žara svakog učenika misionara. Apostolski žar nije entuzijizam, već je nešto drugo, to je Božja milost, koju moramo čuvati. Moramo shvatiti smisao zato što u putujućem i vjerovjesničkom Božjem narodu nema aktivnih i pasivnih subjekata. Nema onih koji propovijedaju, onih koji naviještaju evanđelje na ovaj ili onaj način, i onih koji šute. Ne. „Svaki krštenik – kaže se u *Evangelii gaudium* – neovisno o položaju u Crkvi i stupnju vjerske izobrazbe, aktivni je nositelj evangelizacije i bilo bi neprimjereno zamišljati neki plan evangelizacije koji će provoditi stručnjaci,

dok će ostatak vjerničkog puka biti tek puki primatelji“ (Apostolska pobudnica *Evangelii gaudium*, 120). „Jesi li kršćanin?“ – „Dà, primio sam krštenje.“ – „A evangeliziraš li?“ – „Ali što to znači...?“ Ako ne evangeliziraš, ako ne daješ svjedočanstvo, ako ne daješ ono svjedočanstvo o krštenju koje si primio, o vjeri koju ti je Gospodin dao, nisi dobar kršćanin. Snagom primljenog krštenja i, kao posljedica toga, prijatelovljenosti Crkvi, svaki krštenik sudjeluje u poslanju Crkve i, u njoj, u poslanju Krista Kralja, Svećenika i Proroka. Braćo i sestre, ta je zadaća „jedna te ista, svagdje i u svim okolnostima, iako se zbog različitih prilika ne obavlja na isti način“ (AG, 6). To nas poziva da ne dopustimo da postanemo kruti ili nalik okaminama; to nas spašava od tog nemira koji nije Božji. Misijski žar vjernika izražava se i kao kreativno traženje novih načina naviještanja i svjedočenja, novih načina susretanja s ranjenom ljudskošću koju je Krist preuzeo na sebe. Riječju, novih načina služenja evanđelju i čovječanstvu. Evangelizacija je služenje. Ako netko za sebe tvrdi da je vjerovjesnik (evangelizator), a nema taj stav, to srce sluge, i misli da je gospodar, to nije vjerovjesnik, ne... to je naprosto siromah.

Ponovno vraćanje izvorišnoj ljubavi Oca i poslanjima Sina i Duha Svetoga, ne zatvara nas u prostore statičnog osobnog mira. Naprotiv, vodi nas do toga da prepoznamo besplatnost dara punine života na koji smo pozvani, toga dara za koji Boga slavimo i zahvaljujemo mu. Taj dar nije samo za nas, nego je zato da ga dajemo drugima. Vodi nas također tome da uvijek sve potpunije živimo ono što smo primili dijeleći to s drugima, s osjećajem odgovornosti i zajedno putujući, često mukotrpnim i teškim putovima povijesti, u budnom i marljivom iščekivanju njegova ispunjenja. Molimo Gospodina za tu milost, da prigrlimo taj kršćanski poziv i zahvaljujemo Gospodinu za ono što nam je dao, to blago. I nastojmo ga prenositi drugima.

U sklopu pozdrava poljskim vjernicima

[...] Tijekom korizme u vašim župama i pastoralnim zajednicama održavaju se duhovne obnove. Neka one budu trenutak razmišljanja o kvaliteti vašeg čovjekoljublja i vašeg kršćanstva kako bi donosili plodove za dobro, također na korist onih koje primete u svoju zemlju, posebno Ukrajinaca. Od srca vas blagoslivljam.

U sklopu pozdrava talijanskim vjernicima

[...] Na Međunarodni dan žena mislim na sve žene: zahvaljujem im na predanom zalaganju oko izgrađivanja humanijeg svijeta, svojom sposobnošću da promatraju svijet kreativnim pogledom i nježnim srcem. To je isključiva povlastica žena! Poseban blagoslov svim ženama koje su na trgu. I molim pljesak ženama! Zaslužuju ga!

Na kraju, kao i obično, pozdravljam bolesne, starije, mladence i mlade, posebno učenike Gimnazije iz Paole kao i učenike iz Monte Romana. U ovim danima korizme još hrabrije kročite

Kristovim stopama, nastojeći nasljedovati njegovu poniznost i vjernost Božjoj volji. I molim vas, draga braćo i sestre, ne zaboravimo bol mučeničkog ukrajinskog naroda, toliko pati... neka uvijek bude prisutan u našim srcima i našim molitvama.